

Πρὸ τῆς Ἐξομολογήσεως

Ἐξομολογοῦμαί σοι, Θεὲ καὶ βασιλεῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τὰ ἁμαρτήματά μου, καὶ ἀρνοῦμαι θεληματικῶς, καὶ μεταγνώθω τα μὲ λυπημένην καρδίαν· καὶ παρακαλῶ σε νὰ μοὶ τὰ συγχωρήσης πολυέλεε, καὶ νὰ μοὶ δώσης χάριν νὰ τὰ σχολάζω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρός, καὶ νὰ μέ δυναμώσης εἰς τὰ θελήματά σου, καὶ νὰ μέ ἀξιώσης εἰς τὴν βασιλείαν σου. Ἀμήν.

ΕΤΕΡΑ

Ἄκουσε, Κύριέ μου καὶ Πλάστη μου, ἀκροάσου με πάλιν τὸν ἄθλιον καὶ ἁμαρτωλὸν δοῦλον σου, ὅπου τόσαις καὶ τόσαις φοραῖς σὲ ἔταξα νὰ ἀλλάξω τὴν κακὴν μου ζωὴν, καὶ ποτέ μου δὲν τὴν ἀλλάσσω. Ἐπταισα, Χριστέ μου, ἔπταισα, γνωρίζω τὰ σφάλματά μου, καὶ πικραίνομαι πῶς τὰ ἔκαμα· ἐντρέπομαι νὰ ἔλθω εἰς τὸ πρόσωπόν

σου, βγαίνωντας τόσαις φοραῖς ἀπὸ τὸν λόγον μου, καὶ μὴν ἀφήνωντας τὰς ἁμαρτίας μου. Τί νὰ εἰπῶ, καὶ νὰ κάμω εἰς τὴν μεγάλην μου ἀχαριστίαν; καὶ ποῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὴν τόσῃν μου ἀδικίαν; πρὸς σέ ἔρχομαι, Δέσποτά μου, καὶ προσπίπτω μὲ πολὺ θάρρος εἰς τοὺς πόδας σου, βλέπωντας ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου ἔκαταδέχθης τὸν σταυρικὸν καὶ ἄτιμον θάνατον, κράζωντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς μὲ τὰς γραφὰς πρὸς τοῦ λόγου σου, καὶ φωνάζοντας μὲ τὸ στόμα σου: Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω. Λοιπὸν ἀποδέξου καὶ ἐμέ, Κύριε τῆς ἐλεημοσύνης, τὸν ἀνάξιον καὶ συγχώρησαί μοι· δός μοι τὴν χάριν, καὶ τὴν εὐλογίαν σου, διὰ τὴν μεγάλην καὶ ὑπεράπειρον ἀγάπην, ἧ ποῦ ἔχεις εἰς τὸ πλάσμα σου· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι πολλὰ μετανοημένος, πῶς ἔπταισα εἰς τὴν Θεότητά σου καὶ εἰς τὴν εὐσπλαχνίαν σου, καὶ ἀληθινὰ σήμερον ἀποφασίζω μὲ τὴν χάριν καὶ βοήθειάν σου, νὰ μὴ γυρίσω πλέον εἰς τὰ πρῶτα μου πταίσματα, ἔχωντας καλῆτερα τὸν θάνατον, παρὰ νὰ σέ παρακούσω πλέον οὐδὲ εἰς τὸ παραμικρότερον πταίσιμον, καὶ νὰ προσκυνῶ τὸ ἅγιόν σου ὄνομα καὶ νὰ σέ

ὑπακούω τώρα καὶ πάντοτε, Ἰησοῦ μου γλυκύ-
τατε. Ἀμήν.

